

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 99/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou doc. JUDr. Máriou Srebalovou, PhD., Námestie hraničiarov 9, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 196/2016 z 22. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou doc. JUDr. Máriou Srebalovou, PhD., Námestie hraničiarov 9, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 196/2016 z 22. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 1224/2008 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou proti obchodnej spoločnosti Markíza – Slovakia, spol. s r. o. (ďalej len „žalovaná“), domáhal v konaní o ochranu osobnosti náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku odvysielania nepravdivých výrokov o sťažovateľovi v hlavných spravodajských reláciách televízie Markíza 8. decembra 2003.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 1224/2008 z 25. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok z 25. novembra 2011“) priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6 638,78 €. V dôsledku žalovanou podaného odvolania však Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Co 29/2012 z 19. septembra 2013 zrušil rozsudok okresného súdu z 25. novembra 2011 a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozsudkom sp. zn. 5 C 1224/2008 z 20. mája 2015 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v sume 2 575,30 €. O odvolaní sťažovateľa proti označenému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 333/2015 z 18. februára 2016 (ďalej len „rozsudok z 18. februára 2016“), ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne. Proti rozsudku krajského súdu z 18. februára 2016 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol ako procesne neprípustné.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že v právne identickej veci proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa pred Okresným súdom Bratislava III taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, pričom prvostupňový súd jeho žalobe vyhovel a rozsudkom

sp. zn. 15 C 6/2005 z 19. júna 2009 mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy. Krajský súd „*napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 15 C 6/05-292 potvrdil v prospech žalobcu*“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že sa «*domáhal doplnenia zápisnice a uznesenia z pojednávania, ktoré sa konalo na Krajskom súde v Bratislave dňa 19. 09. 2013 listom žalobcu z 26. 02. 2014, kde sa domáhal doplnenia zápisnice z pojednávania o text „Navrhovateľ uviedol, že v predchádzajúcom období už senát Krajského súdu v Bratislave v spore o ochranu osobnosti proti odporcovi TV JOJ (MAC TV s. r. o.) rozhodol v jeho prospech a zamietol odvolanie odporcu*“. Krajský súd v Bratislave listom z 11. 04. 2014 Spr. č. 2055/2014 žalobcovi oznámil, že *doplnenie zápisnice z pojednávania 19. 09. 2013 ako aj uznesenia č. k. 3 Co 29/2012-390 bude rozhodnuté po vrátení spisu. Krajský súd v Bratislave vo veci doplnenia zápisnice z pojednávania doteraz nerozhodol. Sťažnosť bola odstúpená na priame vybavenie, ale vo veci doplnenia zápisnice a uznesenia nebolo rozhodnuté.*».

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta, že krajský súd postupoval v rozpore s vyjadrením obsiahnutým v spomínanom liste z 11. apríla 2014, keďže o doplnení zápisnice z pojednávania doteraz nerozhodol. Aj napriek uvedenému krajský súd vo veci konal a rozhodol. Následne najvyšší súd v reakcii na námietku sťažovateľa o nevyhnutnosti dodržiavania jednoty rozhodovania všeobecných súdov v zásade identických veciach dovolanie odmietol, pričom zdôraznil, že „*tuzemský právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého súdu*“.

Sťažovateľ následne v sťažnosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa nevyhnutnosti rešpektovania princípu právnej istoty, neopomenuteľným komponentom ktorého je predvídateľnosť práva, a tým aj rozhodovanie všeobecných súdov v identických veciach.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a citované rozhodnutie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľova argumentácia, ktorou odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie smerujúce proti rozsudku krajského súdu z 18. februára 2016 odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku, sa sústreďuje primárne na arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Sťažovateľ v dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 18. februára 2016 namietal existenciu procesnej vady obsiahnutej v § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V dovolaní namietal, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadnym spôsobom neodôvodnil, pričom osobitne argumentoval nerešpektovaním princípov právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ku ktorým malo dôjsť tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s iným rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým bolo obdobnej žalobe sťažovateľa vyhovené.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd v rámci predbežného prerokovania podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk, pričom sa sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacou námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania pre existenciu vady odvolacieho konania v súlade s (v relevantnom čase platným a účinným) § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vo svojej podstate otázkou zákonnosti a spôsob jej riešenia sám osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (napr. II. ÚS 324/2010).

Ústavný súd ešte pred preskúmaním odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považuje za potrebné poznamenať, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ namieta vo svojej sťažnosti len rozhodnutie dovolacieho súdu (a nie aj zrušujúce uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Co 29/2013 z 19. septembra 2013, ktoré si ústavný súd zaobstaral a aspoň rámcovo aj preskúmal, pozn.) sa úloha ústavného súdu (viazaného v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) v tomto konaní obmedzila len na posúdenie, či sa najvyšší súd ako dovolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s otázkou „(ne)prítomnosti“ dovolacích dôvodov, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní, čo tvorí aj podstatu jeho sťažnostnej argumentácie predloženej ústavnému súdu.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k sťažovateľom namietanej vade zmätočnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie poukázal predovšetkým na stanovisko prijaté na zasadnutí občiansko-právneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 2/2016. Právna veta označeného stanoviska občiansko-právneho kolégia najvyššieho súdu znie: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“*

Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu najvyšší súd dospel k záveru, že nie sú dané podmienky pre uplatnenie druhej časti právnej vety citovaného stanoviska. V konkrétnostiach najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania (dnes strán sporu - pozn. najvyššieho súdu) k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolaní i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom

na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

V špecifickom prípade postupu odvolacieho súdu, predpokladaného ustanoveniami § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. (použitými aj odvolacím súdom v prejednávanej veci), bez akejkoľvek zmeny inak prevzatými i do dnes platných ustanovení § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. (podľa ktorých 1/ rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne; 2/ ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody), je pritom postačujúcim, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak po obsahovej stránke zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) pritom v tomto prípade nie je pravidlom (ale naopak výnimkou) a spravidla ani nebude možným, ak súd prvej inštancie odvolaciemu súdu (povedané obrazne) buď vezme vietor z plachiet - tým, že sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní, sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými (právne významnými) argumentmi všetkých účastníkov konania a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami, alebo pôjde o prípad viazanosti súdu prvej inštancie skôr vysloveným názorom odvolacieho súdu v spojitosti s nedostatkom dôvodov odvolacieho súdu pre dopĺňanie jeho skoršej argumentácie. Ak naopak odvolací súd túto možnosť mať bude a rozhodne sa ju aj využiť, z pohľadu možného odňatia účastníkom možnosti konať pred súdom takýmto jeho postupom môže byť významným len to, či sa jeho dopĺňajúca argumentácia nedostane do takého stretu s argumentáciou prvoinštančného súdu, pri ktorom by už boli namieste úvahy o prekvapivosti záverov odvolacieho súdu alebo iné úvahy o správnosti ním zvoleného postupu. O prípad takéhoto stretu ale v tejto veci nešlo. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami,

argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúru práva na odôvodnenie rozsudku v rozhodnom období rámcovo upravoval § 157 ods. 2 O. s. p., ten primerane platil aj na rozhodnutia vydané v procesnej forme uznesení (§ 167 ods. 2 O. s. p.) a obe takéto normy sa uplatňovali aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.); odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé len všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (čo ale nebol tento prípad).“

V kontexte sťažovateľovej špecifickej argumentácie, ktorou odôvodňuje porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ústavný súd poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva zdôrazňuje, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie [pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 694/2015 z 22. októbra 2015].

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú

otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ nie je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, nie je splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení k špecifickej námietke sťažovateľa, ktorá podľa jeho názoru odôvodňovala porušenie princípu právnej istoty, uviedol:

«... navzdory legitímnej požiadavke na jednotu rozhodovania súdov v identických prípadoch tuzemský právny poriadok nepozná pravidlo viazanosti senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným iným senátom toho istého súdu. Aj proces zjednocovania rozchádzajúcej sa rozhodovacej praxe súdov bol v rozhodnom období až otázkou následnou (otázka nájdania rozhodnutí riešiacich rovnakú otázku rozdielne a hľadania medzi nimi toho, ktoré má byť vzorom pre budúce rozhodovanie) a rekodifikácia procesného práva priniesla na tomto poli zmenu prakticky len na dovolacom súde (inštitút veľkého senátu). Rozdielnosť rozhodovania v zdanlivo identických prípadoch navyše môže mať svoj dôvod a bez poznania konkrétnych skutkových okolností oboch (resp. aj viacerých) porovnávaných prípadov nemožno prijať ani záver, že o identické prípady (skutkovo aj právne) naozaj ide. Zvlášť v prípadoch namietaných zásahov do práva na ochranu osobnosti pritom platí aj príslovečné, že „ak dvaja robia to isté, nemusí to byť naozaj to isté“ (čím v diskutovanej súvislosti treba rozumieť to, že i uchopenie témy počinov žalobcu koncom roka 2003 tým-ktorým prostriedkom masovej komunikácie zjavne muselo vykazovať rozdiely determinované prinajmenšom rozdielnosťou autorov príspevkov a im vlastných spôsobov spracovania témy, význam takýchto rozdielov rozhodne nemusel byť zanedbateľný a

nemožno vylúčiť, že práve v nich tkvel aj rozdielny výsledok jednotlivých konaní iniciovaných žalobcom).»

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že podstatou rozhodovania vo väčšine právnych sporov týkajúcich sa ochrany osobnosti je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej, a to prostredníctvom testu proporcionality založeného na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade „hovoril“, resp. uverejnil informáciu (k tomu pozri napr. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 107/2010).

Z citovanej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd s prihliadnutím na špecifické črty, ktorým sa konanie vo veci ochrany osobnosti vyznačuje a zdôraznením rozdielnosti skutkových okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv sťažovateľa malo dôjsť, formuloval záver, podľa ktorého boli rozdielne rozhodnutia v predmetných veciach determinované predovšetkým rozdielnosťou autorov inkriminovaných príspevkov v spravodajských reláciách TV Markíza a TV JOJ a predovšetkým im vlastných spôsobov spracovania predmetných príspevkov, a preto podľa najvyššieho súdu nemohlo rozsudkom krajského súdu z 18. februára 2016 dôjsť ani k porušeniu právnej istoty (resp. predvídateľnosti súdnych rozhodnutí) a ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

Ústavný súd zastáva názor, že tento záver dovolacieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľný. V tejto súvislosti poznamenáva, že pre preukázanie identickosti skutkových okolností a nevyhnutnosti aplikácie rovnakého právneho názoru v oboch prejednávaných veciach by podľa jeho názoru nepostačovalo ani to, ak by bola krajským súdom akceptovaná jeho všeobecne koncipovaná žiadosť o doplnenie zápisnice z pojednávania odvolacieho súdu o text: *„Navrhovateľ uviedol, že v predchádzajúcom období už senát Krajského súdu v Bratislave v spore o ochranu osobnosti proti odporcovi TV JOJ (MAC TV s. r. o.) rozhodol v jeho prospech a zamietol odvolanie odporcu.“* Takáto všeobecná argumentácia bez bližšieho odôvodnenia podľa názoru ústavného súdu už na prvý pohľad

sama osebe nie je spôsobilá vytvoriť materiálny základ pre skutkové tvrdenie sťažovateľa tak, aby na ich základe musel v jeho veci konajúci súd rozhodnúť podľa jeho predstáv.

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovou dovolacou námietkou (založenou na nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu v jeho inej veci, v ktorej rozhodol v jeho prospech, pozn.), ktorú sťažovateľ uplatnil vo svojom dovolaní smerujúcom proti rozsudku krajského súdu z 18. februára 2016, pričom právne závery, ktoré k nej zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ich obsahom a sťažovateľom označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie odvolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňoval (a Civilný sporový poriadok umožňuje), preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemožno kvalifikovať ako odopretie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2018